

مزامیر

۱

دُرسکاران و شیریان راه

خوشا بہ حالِ اونی کی شیریان مشورت مرہ راہ نشہ
و گُنا کارانِ راہ سر نَاسا
و رخشن کوندنڈانِ جَم درون نینیشینہ؛
^۲ بلکی اون میل خُداوند شریعت مرا بہ
و شبندروج اونِ شریعت درون فیکر بُکونہ.
^۳ اون داریِ مانہ کی رُوار کنارِ ور بکاشتہ بُبوستہ،
کی خو بارِ خو وقت درون بہ بار آورہ
و اونِ وُلگم دوچولکستہ نیبہ،
و ہرکاری ئم کونہ موفق بہ.
^۴ اما شرور آدمان اَطو نئیدی
بلکی کولوشیِ مانیدی کی باد اوشانِ دترانہ.

^۵ پس شُروران خُدا داوری درون نتانید ایسان
و نہ گُنا کارانِ صالحانِ جَم درون.
^۶ چونکی خُداوند صالحانِ رایِ پایہ
اما شُرورانِ رایِ سر بہ نیست کونہ.

مره تی دُرستی راه میان رائنمائی بُکون

آه ای خُداوند، می گبانَ گوش فدن

و می آه و ناله یّ بیدین.

آی می پادشاو ای می خدا،

می اوخان صدائی توجه بکون،

چونکی تی ورجه دُعا کونم.

خُداوندا، صبح دمان می صدائی ایشتاوی،

صبح دمان می دُعایَ به تی حضور آورم،

و رافا ایسم.

تو خُدایی نیئی کی شرارت جا ذوق بُکونی؛

بدی نتانه تی ورجا بأسا.

اوشانی کی مَنم مَنم داریدی نتانید تی چومان جُلو بأسید؛

تو تمانِ بدکارانِ جا خَفْت داری.

تو دروغ گوئانَ سر به نیست کونی.

خُداوند، جه آدمائی کی خون فُکونید و قاب بازید بیزاره.

آما من تی زیادی محبتِ جا، تی خانه درون خوائِم آمون،

من تی حرمتِ واسی، تی مُقدس معبدِ سو سُجده خوائِم کودن.

خُداوندا، می دُشمندانِ واسی مره تی دُرستی راه میان رائنمائی بُکون،

و تی رایَ می پیش رو راست بگردان.

چونکی اوشانِ زبانِ سر هی حئیقتی نَنه،

و اوشانِ درونِ هلاکت نَنه.

اوشانِ گولی ایتا بازِ قبر،

و خوشانِ زبانِ امرا چاپلوسی کونید.

خُدایا اَشانَ خطاکار بدان؛

ببه کی خوشانِ مشورتِ ئانِ واسی بکفید.

اوشانِ زيادى نافرمانيان واسى فيشان،
چونكى تى ضد ويريشتيد.

۱۱ ما اوشانى كى تره پناه آوريد همتان خوشحالى بكونيد
و تا ابد فرياد مره شادى بكونيد.
اوشان تى سايه جبر حفاظت بكون،
تا اوشانى كى تى نام دوست دريدى تى درون شادى بكونيد.
۱۲ چونكى تو، خداوندا، صالح آدم برکت ديئى
و اون تى لوظف مره ايتا سپرى مانستن حفاظت كوني.

۷

تره پنا آورم

داوود مزمور

۱۱ اى خداوند مى خدا، تره پناه آورم؛
مره جه تمان اوشانى كى مى دُمباليد نجات بدن و رها بكون،
۱۲ نَبه كى شير مانستن مى جان و اتلاخانيد،
و مره پَلَك كونيد و هيگس ناسا، كى مره اون چنگِ جا رهايي بده.

۱۳ اى خداوند مى خدا، اگه اكارى كى مره بُهتان بزئيد بكونده بوم،
اگه مى دستان امرا ظلم بكونده بوم.
۱۴ اگه مى رفقِ بدى مره عوض دَكش بكونده بوم،
يا مى دشمند هچين غارت بكونده بوم،
۱۵ پس وائل دشمند مى جان دُمبال كونه و مره فارسه؛
وائل مى زيندگى زمين سر لگد دمچ بكونه
و مى عزت و ابروى خاك درون بنه. سِلاه

۱۶ خداوندا، تى غيظِ درون ويريذ،
مى دشمندانِ غيظِ جَلو باس.

می و اسی بیدار بو،
ای کی داوری برقرار بکودی.
۷ وائل جماعت مردومان تی دُور جم بید،
و اوشانِ سرِ جور اشانِ ره داوری بکون.

۸ خُداوند مردومانِ سرِ داوری کونه.
خُداوندا مطابق می صالحی مره داوری بکون،
مره مطابق می صداقت داوری بکون.
۹ ای عادل خُدا،
ای تو کی دیلان و فیکران امتحان کونی،
شریرانِ، شرارتِ تمان کون
و صالحانِ برقرار بگردان.
۱۰ خُدا می سپر،

اون کی راست دیلان نجات دئه.
۱۱ خُدا عادل داویر،
اون خُدائی کی هر روج بدکارانِ ره به غیظ آیه.
۱۲ آگه آدم توبه نُکونه،
خو شمشیر تیج خوائی کودن،
اون خو کمان فاکشه و آماده بکوده.
۱۳ خُداوند خو گُشنده سلاحانِ حاضر کود،
و خو ول بیگرفته تیران چاکونه.

۱۴ فندر، شرور آدمی شرارتِ امرا، شکم دار بپوسته
و فیتنه مره شکم اُساده،
و دروغان زائی.
۱۵ ایتا چاه کنه و اون گود کونه،
و اُچاه درون کی خودش بگنده، دکفه.
۱۶ اون فتنه خودش سر واگرده،
و اون ظلم خودش سر تان خوره.

۱۷ خُداوند، اُونِ عَدَالَتِ خَاطِرِی شُکْر کونم
و خُداوند متعالِ نام، پرستش آواز خوائم خواندن.

۱۳

د/وود مزمور

تا آکی، خُداوندا؟

تا آکی، خُداوندا؟ تا ابد مره جه یاد خوائی بردن؟
تا آکی تی دیم می جا خوائی پوشانن؟
تا آکی می جان مره فاکش دکش بکونم،
و تمان روجان می دیل درون غُرصه ببه؟
تا آکی می دُشمند مره حریف ببه؟

ای خُداوند می خُدا، فندر، و می جواب فدن.
می چومان روشنایی فدن، نبه کی مرگ خواب درون بشم.
نبه کی می دُشمند بگه: «اُون سر حریف بوستم»،
و نبه کی می بدخوانان می پریشانی جا خوشحال ببید.

و اَمّا مَن، به تی محبت توگل کونم؟
می دیل تی نجات میان ذوق خوائه کودن.
می خُداوند واسی خوائم خواندن،
چونکی مره خیلی خوبی بکوده.

۱۵

د/وود مزمور

کیسه کی تی مُقدس کوه میان بتانه بمانه

خُداوندا، کیسه کی تی خیمه میان بتانه بآسا؟
و کیسه کی تی مُقدس کوه میان بتانه بمانه؟

۲ اُون کی راستی زیندگی کونہ،
 و انچی کی دُرستہ انجام دئہ،
 و خو دیل دورون راستگو ایسہ.
 ۳ اُون کی خو زوان مرہ غیبت کونہ،
 و خو ہمسادہ ی بَدی نُکونہ،
 و بد گویِ خو رفیقِ بارہ قُبیل نُکونہ؛
 ۴ اُون کی فاسد آدم اُون چوم دورون کوچکِ،
 اما اوشانِ کی خُداوندِ جا ترسیدی احترام نئہ؛
 کی خو عہد وفا کونہ،
 هرچن اُونِ صَرر ببه؛
 ۵ اُون کی خو پولِ نُزولی فاندہ
 و ضدِ بی گنا رشوہ قُبیل نُکونہ.
 اُون کی اَچیانِ انجام دئہ
 تا ابد پایدار مانہ.

۲۳

د/وود مزموور

خُداوند می شبانِ

۱ خُداوند می شبانِ؛
 مُحْتَاجِ هیچی نیم.
 ۲ اُون سرسبزِ بوجاقانِ میان مرہ خوسانہ؛
 آرامِ آبانِ کنار مرہ برہ.
 ۳ می جانِ تازه کونہ،
 و خُونامِ واسی،
 دُرستِ رائانِ سو مرہ رائنمایی کونہ.

۴ حتی اگہ دَرہ ی مرگِ سایہ جا دوارم،
 ہی بَدی جا نخواستنِ ترسئن،

چونڪي تو مي آمري؛
تي دس چو و تي عصا
مره قوت قلب دئه.

مي دشمندان چومان جُلو ايتا سفره مي واسي پهنَ کوني!
مي سر روغن واسيني
و مي پيالہ ئم لبالب پُر.
۱ حتم درم کي، حُبي و محبت مي تمان زيندگي روجانِ ميان مي دمبال سر
آئه،
و تا ابد خداوندِ خانه ميان زيندگي خوائم کودن.

۲۷

داوود مزمور

خُداوند مي نور و مي نجات

۱ خُداوند مي نور و مي نجات؛
کي جا بترسم؟
خُداوند مي جان پناه؛
کي جا هراس بدارم؟

۲ هطو کي بدکاران مي سر فوتورکيد تا مي تن گوشتَ بخرید،
يعني مي دشمندان، بدخوائان
اوشانيد کي تاش خوريدی و گفیدی.
۳ آگه ايتا لشکر مي جُلو صف بکشه،
مي ديل نخوائه ترستن؛
آگه کي مي ضد جنگ ببه
بازم مي خيال راحت.

۴ اي چي خُداوندِ جا بخواستم،
و اونِ دُمبال ايسام:

کی تمانِ می عمر روجان
خُداوند خانہ دُرون زیندگی بُکونم،
خُداوندِ قشنگی خیرہ بيم
و اونِ معبدِ میان، می جوابِ واموجم۔

° چونکی اونِ بلا روجِ میان
مرہ خُو سایبانِ درون قائمِ کونہ،
و مرہ خو خیمہ پرہ جیر جیگا خوائہ دئن،
و صخرہ سَر، مرہ بُجوری جیگا سَر خوائہ نئن۔
۱ بازون می دُشمندانِ میان کی مرہ دُورِ کودید؛
سریند خوائہ بوستن،
و ذوقِ اُخانِ مرہ اونِ خیمہ درون می قربانیِ ثَنِ پیشکشِ خوائہ کودن؛
و خُداوندِ رہِ خوانم و سازِ زنم۔

۷ خُداوندا، وقتی فریادِ کونم، می فریادِ اُخانِ بیشتاؤ؛
مرہ لوطفِ بُکون و می جوابِ فدن۔
۸ تو بگفتی کی: «می دیمِ وامُج!»
می دیل ترہ گہ، تی دیمِ ای خُداوندِ واموجم۔
۹ تی دیمِ می جا قائمِ نُکون!
و تی خیدمتکارِ غَضَبِ اُمرہ وانگردان؛
ای کی می یاورِ بُبوستہ ای۔
ای می نجاتِ دئندہ خُدا،
مرہ فینشانِ وِردا نُکون۔
۱۰ ہرچن می پئر و مار مرہ ردا کودید،
خُداوندِ مرہ فُبیلِ خوائہ کودن۔

۱۱ خُداوندا، تی رایِ مرہ باموج،
و می دُشمندانِ واسی
مرہ راستِ راہِ درونِ رائنمائی بُکون۔
۱۲ مرہ می دُشمندانِ خواستہ واسی تسلیمِ نُکون،

چونکی دوروغگو گوانان می ضد ویریشتیدی،
و اوشان دَم جا غیظ وارہ.

۱۳ اما، مَن باور دَرَم کی، خُداوندِ خُبی
زنده تان زمین سر خوائم دِنن.
۱۴ خُداوندِ رافا بئس،
قوی بُوو و تی دیل قرص ببه؛
بلہ، خُداوندِ رافا بئس!

۳۱

داوود مزموور

خداوندا ترہ پناہ آورم

۱ خُداوندا، ترہ پناہ آورم،
وائلان هرگس شرمند بيم
تی عیدالت میان مرہ رھایی بدن.
۲ تی گوشَ مرہ واسپار،
و هرچی زوتر مرہ رھایی بدن؛
مرہ ایتا صخرہ بُوو کی می جان پناہ
و ایتا محکم قلعه ای کی، مرہ نجات بدی.

۳ چونکی تو می صخرہ و می قلعه ای،
تی نام واسی مرہ هدایت بکون و می رائنما بُوو.
4

مرہ جہ دامی کی می راه درون پهنَ کودید بیرون آوری،
چرہ کی تو، می جان پنائی.
۵ می روح، تی دس واسپارم؛
چونکی تو می آزادی بھائی فادہ ای، ای خداوند، وفادار خدا.

۶ مَن جہ اوشانی کی بی ارزش بُتئان دُمبال کونیدی، خَفَت دَرَم؛

اما من، خُداوند توکل کونم.
تی محبت درون به ذوق آیم و خوشحال بَم،
چونکی می بدبختی بیده ای
می جان پریشانی نانِ جا واخُبی.
مره دُشمند دَس نِسپاردی؛
تومی لنگانَ پهنِ جا درون قرصِ بِداشتی.

خُداوندا، مره لوظف بُکون،
چونکی پریشانی درون ایسام؛
می چومان غُرصه جا کم سو بُبوسته،
می تن و جانم هطو.
چونکی می زیندگی، غُرصه آما بُگذشته،
ومی عمرِ سالان آه و ناله آما؛
می خطا واسی ده قوت نارم،
می خاشان، بپُخوستان دره.

می تمان دُشمندان مره دس پَر گیریدی،
ویشر جه همه می همسادانِ ورجا.
اوشانی کی مرا ایشناسیدی می جا هراس دَریدی؛
هر کی مره بیرون بیدینه، جیویزه.
ایتا بمرده مانستن جه یادان بُشوم
وایتا بشکسته گوله مانستن بیوستم.
چونکی خیلی کسانِ جا بُهتان ایشتاوم،
ترس وحشت جه هر سو مره دُور کوده؛
می ضد همدیگره مره نقشه کشیدی
وقصد دَریدی می جان بیگیرید.

۱۴ و اما من، به تو ای خُداوند توکل کونم؛
گم: «می خُدا تویی».
۱۵ می عمر تی دَس دره؛

مرہ می دُشمندان و اوشانِ چنگِ جا کی مرہ عذاب دئیدی رھاپی بدہ.
 ۱۶ تی روی تی خیدمتکارِ رہ فتاوان؛
 تی محبت آمرہ مرہ نجات بدن.
 ۱۷ خُداوندا، وَاٹلان شرمند بيم،
 چونکی ترہ دُوخوانم؛
 بيه کی شروران شرمند بيبید
 و خاموش، مردٹان دنيا، درون بجير بشيد.
 ۱۸ ببه کی دوروغگو لبان لال ببه،
 کی منم منم و بھتانِ آمرہ
 صالحانِ ضد مفتِ گب زنیدی.

۱۹ تی خُبی چنقد زياده
 کی تی بترسٹان رہ ذغيرہ بکوده ای،
 و اونِ اوشانِ واسی کی تی درون پناه آوریدی،
 آدمان چوم جُلُو به انجام فارسائی.
 ۲۰ آشانَ تی محضر میان
 آدمیانِ توطئه جا قائم کونی؛
 اوشانَ تی سایبانِ میان
 زخمِ زبانانِ جا جیگا دئی.

۲۱ موراک ببه خُداوند،
 چونکی زماتی اُشار درون کی دورہ بُبوستہ بوم، ایسا بوم
 خو محبتِ خیلی عجیب مرہ آشکار کُود.
 ۲۲ اما مَن، می دیلہرہ میان بگُفتم:
 «تی چومان جا بگُفتم!»
 ولی وقتی تی کمک بخواستم
 می مَنّت فریادَ بیشتاوستی.

۲۳ ای تمان مقدسین خُداوند،
 اونِ دوست بَدْرِید!

خُداوند وفادارانَ حفظِ کونہ،
 اما اوشانی کی مَنَم مَنَم دَریدیِ حیسابیِ مکافاتِ دئہ۔
 ۲۴ قویِ ببید و وائالید کہ شیمیِ دیلِ قرصِ بہہ،
 ای تمانِ کسانِی کی خُداوندِ رافا ایسید۔

۳۴

داوودِ مزموور

بچشید و بیدینید کی خُداوندِ خُب

داوودِ مزموور۔ زماتی کی آبیملیکِ خورہ بہ توری بزه تا جہ اویا بیرونِ بُشو و
 خورائیِ دُمبالہ بدہ ۱ ہمیشکِ خُداوندِ متوارکِ خوائمِ خواندن؛
 ۱ اونِ سُکرِ گوفتنِ ہمیشکِ می زوانِ سر۔
 ۲ می جانِ خُداوندِ دورونِ افتخارِ کونہ؛
 محتاجانِ بیشتاوید و ذوقِ بُکونید۔
 ۳ می آمارا خُداوندِ جلالِ بدید،
 اون نامِ ہمدیگرِ آمارا پرستشِ بُکونیم۔

۴ خُداوندِ واموجستم ، و می جوابِ فدہ؛
 اون، مرہ تمانِ می ترسانِ جا نجاتِ بدہ۔
 ۵ اوشانی کی آشانِ نیگا خُداوندِ سر، خوشحالید؛
 اوشانِ ہرگسِ شرمندِ نبید۔
 ۶ آ بیچارہ فریادِ بزه و خُداوندِ اونِ صدایِ بیشتاوست،
 و اون، تمانِ سختیِ ثانِ جا نجاتِ بدہ۔
 ۷ خُداوندِ فرشتہ اونِ ترسندئانِ دورتادورِ اطراقِ بُکودید،
 و اوشانِ نجاتِ دئہ۔

۸ بچشید و بیدینید کی خُداوندِ خُب؛
 خُوشا بحالِ اونیکیِ اونِ دورونِ پنا گیرہ۔

۹ای خُداوند مُقدسین اون جا بترسید،
چونکی خُداوند ترسندئان هیچی محتاج نئیدی.
۱۰شیران درنده ، محتاج و ویشتا بیدی،
اما اوشانی کی خُداوند دُمبالید حُب چیان هیچی کم نخوائید داشتن.

۱۱ای زاکان، بئید و مره گوش بدید،
تا خُداوند ترس شمرأ بیاموجم .
۱۲کیسه اونکی ابدی زیندگی آرزو بَدَره؟
و دوست داره تا خیلی روجان ، حُبی بیدینه؟
۱۳زوانَ جه بَدی بدار
و لبانَ دروغ جا دَوَد؛
۱۴بَدی جا رو واگردان و حُبی عادت بُکون،
آرامشَ واموج، و صلح دُمبال بُبو.

۱۵خُداوند چومان، صالحانَ سر
و اونَ گوشانَ اشانَ کمک فریادایشتاوه؛
۱۶خُداوند رو بدکارانَ ضدّه،
تا زمین سر اشان نامَ اوسانه.
۱۷صالحان فریاد رَنیدی، خُداوند، اوشانَ ایشتاوه؛
اون، اشان تمانَ سختیان جا نجات دئه.
۱۸خُداوند، بِشکفته دیلانَ نزدیک،
و خسته ئان روح دورون نیجات دئه.

۱۹صالح ره رنج خیلی زیادِ،
ولی خُداوند، اونَ تمانَ اوشانَ جا نیجات خوائی دئن؛
۲۰تمانَ اونَ خاشانَ حفظ کونه،
کی ایتا جه اوشانم نخوائی ایشکفتن.
۲۱شرارت شریر جه پا تَوَده،
و صالح مَرداکَ دُشمندان محکوم خوائید بوستن.

۲۲ خُداوند خو خدمتکارانَ جانَ نجات دئڻه؛
و هر کس اون پنا ببر ، هرگس محکوم نخوائی بوستن.
آمین و آمین.

۴۲

قُورجِ پسرانِ مزمور

ای می جان چره پریشانی؟

۱ هُطو کی شوکا روبارِ آبِ واسی له له زنه،
ای خُدا، هُطو، می جان تی واسی له له زنه.
۲ می جان خُدا ره تشنه ی، خُدا ی زنده تشنه ی،
کی آکی خُدا محضر درون حاضرِ بَیم.
۳ می آرسویان شبنده روج می خوراکِ،
چونکی تمانِ روج مره گیدی:
«تی خُدا کویا ایسه؟»
۴ دیلِ جا آه کِشم و ناله کونم
آچیان کی به یاد آورم
کی چُطو خلق مرا شوئیم،
و اوشانَ خُدا خانه ره راننما بوستیم،
شادی اُخانِ مره حمد ثنا خوانان، خلق میان کی
جشن بگفته بید.

۵ ای می جان، چره اتو دُچورکسته ای؟

چره می درون آنقد پریشانی؟

خُدا ی امید بدار،

چونکی اونَ ایوارده ستایش خوائم کودن؛

اونَ کی می نجاتِ و می خُدا ی.

۶ می جان می درون دُچورکسته ی؛

جہ آرو ترہ یاد خوائم کودن،
 جہ اُردن و جرمونِ ولایت،
 و مصعار کوه جا.
 تی آبشاران اُخانِ جا؛^۷
 اعماق اعماق دوخوانه
 تی موج ئان و تی سیل ئان،
 همه تان می سر جا بگذشته.
 اُروج درون، خُداوند خو محبتِ عنایت کونه،
 و شب درون، اون آواز می امرایه،
 دُعایی، می خُدای زیندگی بخشِ ره.

اُخدای کی می صخره ی گم:
 «چره مره تی یادِ جا بپردی؟
 چره بایستی دُشمند ظلم واسی
 ماتم مره بشم؟»
 اُمی دُشمندان زخم زوان می خاشان خورده کوده،
 چره کی تمانِ روج مره گیدی:
 «تی خُدا کویه ایسه؟»

اُی می جان، چره اتو دُچورکسته ایی؟
 چره می درون آنقد پریشانی؟
 خُدای امید بدار،
 چونکی اون ایوارده ستایش خوائم کودن؛
 اون کی می نجاتِ و می خُدای.

اُخدايا، تى محبت اُندر
مَره رحم بكون!
تى بى اندازہ رحمت اُندر
مى تقصيرات اُسان.
مَره مى خطا جا كامل بَشور،
و مى گنا جا مره پاكا كون!

اچونكى مَن مى تقصيراتِ جا واخُبم،
و مى گنا هميشك مى چومانِ جُلوي.
تَره، فقط تَره، گنا بكوَدَه نَم،
و اونچى كى تى نظر درون بد انجام بَدَم.
جه آرو هر گبى كى بزنى، دُرسته،
و هر چيه كى حكَم بكونى، حَقّه!
راس راسى كى خطا درون بَدُنْيا باموم،
گنا درون، مى مار مَره شكَم اُساد!
راس راسى كى تو صداقتِ وجود جا كيف كوني،
و مى ديل درون مره حيكمت اُموجى.

مَره زوفا امرا پاكا كون كى تميز خوائم بوستن،
مَره بوشور كى وَرِفِ جا سفيدتر خوائم بوستن.
اوائال تا شادى و خوشى اوخانِ پيشتاوم،
واوائال خاشانى كى بشكنئى ذوق بكونيد.
تى ديمِ مى گناان جا واگردان،
و مى تمان خطائان جا بگذر.
اُخدايا، ايتا پاك ديل مى دُرون بوجود باور،
و ايتا روح دُرست ايوارده، مى درون بنه.
مَره تى حضور جا بيرون تانود،
و تى روح القدس مى جا فنگير.
تى نجاتِ خوشيه مَره واگردان،
و مره يارى بدن كى، مى ميل رغبت امرا تى جا اطاعت بكونم .

۱۳ ھو موقع تی رائانِ تقصیرکارانِ خوائمِ آموختن،
 و گنا کاران تی ورجا، خوائد واگردستن۔
 ۱۴ خُدايا، مره جه آخونی کی می دسانِ سر نئه پاكا كون
 ای می خُدايِ نجات،
 و می زوان بلنده آوازه مره تی عدالتِ خوائه خواندن۔
 ۱۵ ای خُداوند، می لبانِ وازا کون،
 و می دهن تی ستایشِ جار زنه۔
 ۱۶ چونکی تو قربانی ره میل ناری، وگرنه آوردیم؛
 تو تمان سوچ قربانی جا خوشحال نیئی۔
 ۱۷ خُدا حُبِ قربانیان، بشکسته روح؛
 خُدايا، بشکسته دیل و توبه کارِ دیلِ کوچکِ نخوائی ایشماردن۔

۱۸ خُدايا، تی خوشحالی مرا صهیون سر خُبی بُکون؛
 اورشلیم دیواران بنا بکون۔
 ۱۹ ھو موقع دُرستِ قربانیانِ جا ذوقِ خوائی کودن؛
 تمانِ سوچِ قربانیان و همه تمانِ سوچِ قربانیانِ جا۔
 بازون تی قربانگا سر ورزا ئان پیش کش خوائد کودن۔

۶۱

داوود مزبور

خُدايا می هرایِ بیشتاو

۱ خُدايا، می هرایِ بیشتاو
 و می دعایِ گوش فدن!
 ۲ وقتی کی می دیل پرکه،
 جه اَسرِ زمین تره دوخوانم۔
 مره اَصخری کی می جا بُجور تره
 رائنمایي بکون۔
 ۳ چونکی تو می پناه گاه بی،

و قائم برج، می دشمنند جلو.

٤ وائل تا ابد تی خیمه درون بأسم
و تی بالان سایه جیر پناه بیگیرم. سلاه
٥ چونکی تو، خُدايا، می نذران بیشتاوستی،
و اُارثی مره فدیی، کی اوشانی کی تی نام جا ترس داریدی، فدی.
٦ پادشا عمر زیادا کون
و اون سالان زیاد کون، تا زیاد نسلان!
٧ تا ابد خُدا حضور درون شابی تخت سر بینیشینه،
تی محبت و وفادری مره اون جا محافظت بکون!

٨ جه ارو تی نام شبنده روج خوائم خواندن،
و می نذران هر روج ادا خوايم کودن.

٦٣

داوود مزبور

خُدايا می جان تی واسی تشنه ی

خُدايا، تو می خُدا ایسی،
تمان وجود مرا، تره واموجم؛
می جان تی واسی تشنه ی،
می تن تی ذوق دره،
خُشک زمین دورون کی بی آب و تشنه بو!

٢ من معبد دورون تره فندرستم
و تی قوت و جلال تماشا کودیم.
٣ جه اُرو کی تی محبت، زیندگی جا حُب تره،
می لبان تره پرستش خوائی کودن.
٤ پس تا نفس کِشم تره، متوراک خوائم خواندن،
و تی نام دورون می دسان بْجور خوائم بردن.

۵ می جان ستر خوائی بوستن هو طو کی چرپی و مغز، و می دهن،
شادی لبان مرا ترا مرا تره پرستش خوائی کودن.

۶ می جیگا دورون تره یاد کونم
و ساعاتانی شب دورون تی فیکر ایسام
۷ و تی بالان سایه جیر شادی مرا خوائم خواندن . چونکی تو می یآوری.
۸ می جان تره بچسبسته،
و تی راست دس مره پشتیبانی کونه.

۹ اوشانیکی می جان قصد دریدی سر به نیست خوائید بوستن
و زمین گودیان فرو خوائید شون.

۱۰ شمشیر مره بکوشته بید
و شالان غذا خوائید بوستن.

۱۱ اما پادشا، خدا دورون ذوق خوائی کودن،
و هر کی اون سر قسم بخوره سربلند به،
چونکی دروغگونان دهن دوسته خوائی بوستن.

۹۱

می پنا و می قلعه

۱ اونکی او متعال پناگاه درون آرام گیره ،
قادر مطلق سایه جیر خوائی ایسان.
۲ خداوند خوائم گفتن: « تویی می پناه و می قلعه،
تویی، می خدا کی اون توکل درم.»

۳ چونکی اون، تره صیاد دام جا خلاص کونه
و طاعون جا کی، هلاک کونه.

۴ اُون تَرَه خُو پَران مَرَه خَوائِه پوِشانن،
 و اُونِ بالان جِير پناه خَوائِي گيفتن
 اُونِ وفاداري، سِر مانستن تي محافظ خَوائِه بوستن.
 ۵ جِه خوفي كي شَبِ درون نئه، نخَوائِي ترسئن،
 و نه جِه تيري كي روج درون پَرتاب به
 ۶ نه جِه طاعوني كي ظلماتِ ميان تي دُمبال ايه،
 و نه جِه وَبا كي زواله ميان سر به نيست كونه.
 ۷ هرچن، هيزار گس تي ورجه بَكفِيد،
 و ده هيزار گس تي راست ور،
 اما تي نزدیکی نخَوائِيد آمون.
 ۸ تنها تي چومان مرا، فندري
 و شروران سزايه خَوائِي دَنن.

۹ چونكي خُداوند درون منزل بکوده اي،
 اُخْدای متعال، و بگفته اي كي اُون مي پناگاه،
 ۱۰ پس هي بدی تي سر نئه
 وهي بَلَا، تي خميه ور نخَوائِه آمون.
 ۱۱ چونكي خو فرشته تان تي واسي دستور خَوائِه دَنن
 تا تمان تي رانان دُرون، تره بپائيد
 ۱۲ اوشان تره خوشان دسان سر بریدی
 نبه كي تي لنگ سنگي بزني.
 ۱۳ تي لنگ شير و افعي سر ني؛
 جوان شير و اژدهاي لگدمج کوني.

۱۴ خداوند گه: «چونكي مَرَه خيلي دوست دره،
 اُون ره اي خوائم دَنن
 و چونكي مي نام ايشناسه،
 اُون جا حفاظت کونم.
 ۱۵ وقتي مَرَه دوخوانه من اُون جواب خوائم دَنن؛
 سختي دُرون اُون امرا ايسم؛

اَوْنَ آزَادَ كُونَم و اَوْنَ عَزَّتْ خَوَائِمِ قَدَن.
۱۶ درازِ عمرِ مَرِه، اَوْنَ سِرِّ خَوَائِمِ كُودَن
و می نجات، اَوْنَ نیشانِ خَوَائِمِ دَنن.»

۱۰۳

داوود مزمور

ای می جان خُداوند ستایش بُکون

۱ ای می جان خُداوند ستایش بُکون!
و هر چی می درون، اَوْنَ مُقَدَسِ نَامِ ستایش بُکونه!
۲ ای می جان خُداوند ستایش بُکون!
و هیتا جه اَوْنَ خُوْبِ نَانَ جه یاد نبر!
۳ اَوْنَ کی تمانِ تِی خَطَائَانَ بخشه،
و تمانِ تِی ناخوشیانِ شِفا دِئَه!
۴ اَوْنَ کی تِی زیندگیِ مردئانِ عالمِ جا نجات دِئَه
و محبت و رحمتِ تاجِ تِی سَرِ نِئَه!
۵ اَوْنَ کی تره خَرَمِ چیانِ مَرِه سَرِّ کونه
تا عقابِ مانستن، تِی جوانی تازه بیه.

۶ خُداوند خو عدل و انصافِ تمانِ
ستم بکشئانِ ره به جا آورَه.
۷ اَوْنَ، خو رانانِ موسیٰ باموخته
و خو کاران، بنی اسرائیلِ ره.
۸ خُداوند پر جه رحمت و لوطفِ،
دئر به غیظِ آیه و پُرِ چه محبتِ.
۹ تا ابد محاکمه نخواستَه کُودَن،
و خو غضبِ همیشهکِ نخواستَه داشتنِ.
۱۰ اَوْنَ آمی امرا، مطابقِ امی گنئانِ رفتارِ نُکونه
و امرا عینِ آمی خطائانِ سزا فاندَه.

۱۱ چون، هو طو کی آسمان، زمین جا بُجور تره
هونقدرم خُداى محبت، اونِ

ترسندئانِ ره پيله يه!

۱۲ هونقدر کی مشرق، مغرب جا دوره
خُداوندئم هونقدر آمی تقصیرات،
جه امان، دور کونه.

۱۳ هَطو کی پتر خو زاکان ره مهربان،

هو طو، خداوندئم خو ترسندئان امرا مهربانِ.

۱۴ چونکی دانه امان چی جا بساخته بُبوستیم،
و اونِ یاد دره، کی امان جه خاکیم!

۱۵ و اما آدمی، اونِ عمرِ روجان واشِ مانستنه؛

صارا گل مانستن واشکافه،

۱۶ اما ایتا باد مره، پر پر به،

و ده اونِ جا، نیشانی نمانه!

۱۷ اما خُداوندِ محبت جه ازل تا به ابد

اونِ ترسندئانِ آمرا یه،

و اونِ عیدالت آشان زاکانِ زاکانِ آمره یه،

۱۸ اوشان کی اونِ عهدِ دریدی،

و به یادِ دریدی کی اونِ حُکمانِ بجا باورید.

۱۹ خُداوندِ خو تختِ آسمان درون و افراشته،

و همتانِ اونِ پادشایی بجیر ایسائید.

۲۰ ای خُداوندِ فرشته ئان، اونّه ستایش بُکونید،

ای پهلوانان کی اونِ کلامِ بجا آوریدی،

و اونِ جا فرمان برید.

۲۱ ای تمانِ اونِ لشکران،

و ای اونِ خدمتکاران کی اونِ خواسته یِ بجا آورید،

خُداوندِ ستایش بُکونید!

۲۲ ای تمانِ خُداوندِ کاران،

اونِ هر جایی کی فرمانروایی کونه ستایش بُکونید!

ای می جان، خُداوند ستایش بُکون!

۱۱۹

تی کلام می لنگانِ واسی چراغِ

الف

۱ خوشا به حال اوشان کی، آشانِ راه بی عیبِ،
و خُداوند شریعتِ میانِ قدم اُسانید.
۲ خوشا به حال اوشان کی اونِ حُکمان، بجا، آورید
و تمانِ دیلِ مَرّه اونِ فاموجید.
۳ کی هرگس کج روی نوکونید،
بلکی اونِ رائانِ دُرونِ قدم اُسانید.
۴ تو فرمانِ بدئی کی تی حُکمان
دقت مره، بجا باورده ببه.
۵ کاشکی می رائانِ قرص ببید،
تی دستوراتِ انجامِ دئنِ موقع.
۶ بازونِ شرمندہ نخواستنِ بوستن،
وقتی کی می چومان تی فرمانانِ بدوخته به.
۷ تَرّه ایتا صادقِ دیلِ مَرّه شُکر کونم
هو موقع کی تی عادیلانہ قانونانِ یاد گیرم.
۸ تی دستوراتِ انجامِ خوائمِ دئن،
مَرّه تمامن ترک نوکون!

ب

۹ چُطو جوان مرداک تانه خُورایِ پاک بدره؟
اونِ پاستن مره، عین تی کلام!
۱۰ تمانِ دیلِ مَرّه تَرّه فاموجم؛
و ائلان تی فرمانان جا منحرف بيم.
۱۱ تی کلامِ می دیلِ دُرونِ زابیده بگوده نم،
تا تَرّه گناه نوکونم!

۱۲ خُداوندا تو متوراکِ!
 تی دستوراتِ مَرّه باموج.
 ۱۳ تمان احکامی کی تی دَهَن جا بیرون بامو،
 می لبان مَرّه واگویا کوئم
 ۱۴ تی احکام انجام دئن مرا ذوق کوئم،
 عین اون کی ایتا پیلہ دارایی مره فده ببوستِ!
 ۱۵ تی حُکمان فیکر کوئم،
 و می چومانَ به تی رائان دوجَم.
 ۱۶ تی فرمانان جا کیف خوائم کودن؛
 تی کلامَ جه یاد نخوائم بَرَدن.

ج

۱۷ تی خدمتکار مره دس و دلبازی آمره رفتار بُکون،
 تا زنده بمانم و تی کلامَ عمل بُکونم.
 ۱۸ می چومانَ وازا کون
 تا تی شریعت جا عجایب چیان بیدینم.
 ۱۹ من زمین سَر، خانه به دوشم؛
 تی فرمانانَ می جا قائم نوکون!
 ۲۰ تی حُکمان فهمستن اشتیاق جا
 می جان هطو سوختان دره!
 ۲۱ تو لعنت بُبوسته ثانی کی منم منم دریدَ تشرزنی،
 کی خوائیدی تی فرمانان جا جیویزید.
 ۲۲ ننگ و خِفَت می جا ویگیر،
 چونکی تی حُکمانَ انجام بدم.
 ۲۳ حتی اگه حاکمان بینیشینید و می ضد حُکم فدید،
 تی خدمتکار تی دستوراتِ فکر خوائه کودن.
 ۲۴ تی حکمانِ جا کیف کوئم،
 اوشان مره مشورت دئییدی.

د

۲۵ می جان خاکِ امره یکی ببوسته دره؛

عین تی کلام، مرہ زندہ بوکون!
 ۲۶ زماتی کی می رائان ترہ نیشان بدم، تو می جواب بدئی؛
 تی دستوراتِ مَرہ باموج.
 ۲۷ تی حُکمانِ رایِ مَرہ واشکافان؛
 و من تی عجایبِ کارانِ رہِ فکرِ خوائمِ کودن.
 ۲۸ می جانِ غُرصہ جا آبِ بوستنِ درہ،
 عین تی کلام، مَرہ قوتِ بَدَن.
 ۲۹ دوروغِ رایِ می جا دورِ بدار،
 و تی شریعتِ مرہ لوظفِ بوکون و باموج.
 ۳۰ من وفادریِ رایِ سیوا بودم،
 و تی قانونانِ می پیشِ رو بَنَم.
 ۳۱ خُداوندا، تی حُکمانِ دو دَسی بچسبسته دَرَم؛
 وائلانِ شرمندہ بَبِم.
 ۳۲ تی فرمانانِ راہِ دُرُونِ دُوَبِم،
 چونکی تو، می دیلِ پیلہ کوئی.

۵

۳۳ خُداوندا، تی دستوراتِ رایِ مَرہ باموج؛
 بازونِ اوشانِ تا بہِ آخرِ انجامِ خوائمِ دَن.
 ۳۴ مَرہ فہمِ ببخشِ تا تی شریعتِ بَدَرَم،
 و اونِ تمانِ می دیلِ مَرہ زابیدہ بُکونم.
 ۳۵ مَرہ تی فرمانانِ راہِ درونِ رائنمائی بُکون،
 چونکی تی رایِ خوشِ دارم.
 ۳۶ می دیلِ تی فرمانانِ سو فاکش،
 نہ حرص و طمعِ سو.
 ۳۷ وائلانِ بیِ ارزشِ چیانِ بیدینم،
 و تی رائانِ درونِ مَرہ زندہ بَساز.
 ۳۸ وادہ ای کی تی خدمتکارِ فدئیِ عملِ بُکون،
 کی اونِ تی ترسندئانِ رہِ وادہ بدایی.
 ۳۹ ننگی کی اونِ جا ہراسِ دَرَم، می جا دورِ کون،

چونکی تی قانونان حُبِ.
 ۴۰ من تی حُکمان ره رافا ایسام!
 تی عیدالت آمرا، مره زنده بَسازا!

و

۴۱ خُداوندا، وائال تی محبت مره فارسه،
 تی نجات، عین تی واده.
 ۴۲ هوموقع اوشانی کی می ضد گب زنیدی ره جواب دَرَم،
 چونکی تی کلامَ توکل دَرَم.
 ۴۳ حئیقتی کلامَ، تمامن می دهن جا اُنسان،
 چونکی می امید به تی قانونانه.
 ۴۴ تی شریعت همیشهک بجا خوائم آوردن،
 تا ابد و ابد!
 ۴۵ آسایش درون قدم اَسانم،
 چونکی تی حُکمان دُمال بگردستم.
 ۴۶ پادشائان ورجا تی حکمان جا گب خوائم زئن
 و شرم نخوائم داشتن،
 ۴۷ چونکی تی فرمانان دُرون کیف کونم،
 و اوشان دوست دَرَم.
 ۴۸ می دسانَ تی حُکمانِ سمت کی اوشانَ دوست دَرَم بَجور خوائم بردن،
 و تی دستوراتِ دُرون فیکر خوائم کودن.

ز

۴۹ تی کلامَ تی خدمتکار ره به یاد باور،
 کی مره اونِ آمرا امیدوار بکودی.
 ۵۰ مصیبت دُرون می دیلداری آنه
 کی تی واده، مَرّه، زیندگی فده.
 ۵۱ اوشانی کی مَنَم مَنَم دریدی، خیلی مَرّه رخشن کونیدی،
 اما من تی شریعت جا رو وانگردنم.
 ۵۲ خُداوندا، وقتی تی قانونان کی جه قدیم نئه یِ به یاد آورم،
 می دیل آرام گیره.

^{۵۳} مَرّه خِیلی غِیظ گِیرِه،
 شُرورانِ واسی کی تی شریعتَ ترکا کودئید۔
^{۵۴} خانہ بہ دوشی میان،
 تی دستورات می آواز بُبوستہ۔
^{۵۵} خُداوندا، شب میان تی نام یاد کونم،
 و تی شریعت بجا آورم۔
^{۵۶} اُبرکت می نصیب بُبوستہ
 چونکی تی حُکمانَ بجا باوردم۔

ح

^{۵۷} اُ نصیبی کی من دَرَم خُداوند؛
 قول دئم کی تی گبانَ بجا باورم۔
^{۵۸} تمان دیل مرہ، تی رضایت خوائم،
 بنا بہ تی وادہ مَرّه لوطف بوکون!
^{۵۹} می رائان بارہ فکر بوکودم،
 و می قدمانَ تی حُکمان سو واگردانم۔
^{۶۰} تادی کونم و مَعطلَ نوکونم،
 تا تی فرمانانَ بجا باورم۔
^{۶۱} ہرچن کی شُرورانِ لافندان می دور واپیختہ،
 من تی شریعتَ جہ یاد نبرم۔
^{۶۲} نصف شب ویریزم تا تی عادلانہ قانونان واسی،
 ترہ ستایش بوکونم۔
^{۶۳} تمان اوشانی کی تی جا ترسیدی امرا رفقم،
 اوشانی کی تی حُکمانَ بجا آوریدی۔
^{۶۴} خُداوندا، زمین تی محبت جا پُرہ
 تی دستورات مَرّه باموج!

ط

^{۶۵} خُداوندا، طبق تی کلام
 تی خدمتکار سَر خُبی بگودہ ئی۔
^{۶۶} خُداوندا مَرّه باموج کی دُرست قضاوت بکونم و شناغ بدَرَم،

چونکی تی فرمانانَ ایمان دارم۔
 ۶۷ پیشر جہ اون کی مصیبت درون دکفم، گمراہ بُبوستم،
 اما ہَسَا تی کلامَ بجا آورم۔
 ۶۸ تو حُبی و حُبی کوئی
 تی دستورات مَرہ باموج۔
 ۶۹ اوشانی کی مَنم مَنم دَریدی دوروغ ٹان آمرہ، مرہ بہ واضدہ بواردید،
 اما من تمان دیل مَرہ تی حُکمانَ بجا آورم۔
 ۷۰ اَشانِ دیل سنگ مانستن سخت،
 اما من تی شریعت جا کِیف کونم۔
 ۷۱ مَرہ حُبی کی مصیبتَ بیدئم،
 کی تی دستورات باموجم۔
 ۷۲ تی دَہن شریعت، مرہ
 ہزاران سکہ، طلا و نقرہ جا بختہ۔

ی

۷۳ تی دسان مَرہ بساختہ و شکل بدہ؛
 مَرہ فہم بدن تا تی فرمانانَ باموجم۔
 ۷۴ اوشانی کی ترہ حرمت نئیدی، مَرہ دینیدی و خوشحال بئیدی،
 چونکی بہ تی کلام توکل درم۔
 ۷۵ خُداوندا، دَنم کی تی قانونان عادلانہ یہ،
 و مُصیبتی کی می سر باورده ئی جہ تی وفاداری۔
 ۷۶ وائال کی تی محبت مرہ، دیلداری بدہ،
 بنا بہ وادہ ای کی تی خیدمتکار قَدیی۔
 ۷۷ وائال تی رحمت مرہ فارسہ تا زندہ بمانم،
 چونکی تی شریعت جا کِیف کونم۔
 ۷۸ بَہہ کی اوشانی کی مَنم مَنم دَریدی حَقَّت بوخوردید،
 چونکی خوشانِ فریب مَرہ، می حق بوخوردید،
 اما من، تی حُکمان دُرون فیکر خوائم کودن۔
 ۷۹ بَہہ اوشانی کی ترہ حرمت نیئیدی می سو واگردید،

کي تي حُڪمانَ بدانيد.
 ۸۰. بَيهَ کي مي ديل تي حُڪمانَ بي عيب بجا باوره،
 تا روسياه نَبم!

ک

۸۱. مي جان تي نجاتِ واسي حسرت كشه،
 من، به تي كلام اميد دوستم.
 ۸۲. مي چومان تي واده واسي حسرت كشه؛
 واورسئم: «پس آكي مَرَه ديلداري خوائِي دئن؟»
 ۸۳. هرچن بپوخوسته و دوده بيگيفته خيڪ مانستنم،
 اما تي دستوراتِ جه ياد نبردم!
 ۸۴. تي خيدمتكار تا آكي تاب باوره؟
 پس آكي اوشاني كي مَرَه آزار فاراسانيدِي، داوري كوني؟
 ۸۵. اوشاني كي مَنم مَنم دريدي مره چائان بكنديدي،
 اوشان مطابق تي شريعت زينديكي نكونيدي.
 ۸۶. تمان تي فرمانانَ شه اعتماد كودن
 اوشان ناحق مَرَه عذاب دئيدي، به مي داد فارس!
 ۸۷. نمانسته بو مره زمين جا اَسانيد،
 اما من تي حُڪمان تركا نوكودم.
 ۸۸. تي محبت درون مره زينديكي فده،
 تا تي دهن حُڪمان بجا باورم.

ل

۸۹. خُداوندا، تي كلام تا ابد
 آسمانان دُرون قائم بمانسته دره.
 ۹۰. تي وفاداري پوشت در پوشتِ،
 تو زمين بنا بوكوديِي، و زمين قائم مانه.
 ۹۱. اوشان تي حُڪم مره، تا امروج پا برجا ايسه،
 چونكي همه چي تره خدمت كونه.

۹۲ آگه تي شريعت مي دليل خوشي نُبوسته بو،
 تا آلان مصيبتِ دُرون سره نيست، بوستيم!
 ۹۳ تي حُکمان هرگس جه ياد نُبرم،
 چون اوشان امره ايسه کي مَره زيندگي فدئي!
 ۹۴ من تي شيئَم، مَره نجات بدن!
 چونکي تي حُکمان دُمال دره بوم.
 ۹۵ شروان جخوفته ايسائيد تا مَره سره نيست کونيد،
 اما من تي حُکمان فيکر کونم.
 ۹۶ هر کمالی ره حد و اندازه ای ديئَم،
 اما تي فرمان حد و اندازه ای ناره!

م

۹۷ آه، کي تي شريعت چنقده دوست دارم!
 تمان روج اون فيکر کونم.
 ۹۸ تي فرمان، مَره جه مي دوشمندان حکيم تر سازه،
 چونکي دما دم مي امرايه.
 ۹۹ تمان مي آموجگاران جا داناتر بُوستم،
 چونکي تي حُکمان، دائم مي فيکر درون نئه.
 ۱۰۰ ريش سفيدان جا داناتر ببوستم،
 چونکي تي حُکمان به جا آورم.
 ۱۰۱ مي لنگ بد راه دورون نئم،
 تا تي کلام بجا باورم.
 ۱۰۲ تي قانونان جا رو وانگردنم،
 چونکي تو، مَره باموختي.
 ۱۰۳ تي کلام مي مذاج ره چنقده شيرين،
 و مي دهن ره عسل جا شيرين تره!
 ۱۰۴ تي حُکمان جا، فهم به دس آورم،
 جه آرو هر دوروغ را جا مَره خفت گيره!

ن

۱۰۵ تي کلام مي لنگان واسي چراغ،

و می راهِ واسی روشناییه.
 ۱۰۶ قسم بخوردم و می قسمِ سرِ بَاسام،
 کی تی عادلانه قانونانَ بجا باورم.
 ۱۰۷ خیلی مُصیبت بکشتم؛
 خُداوندا عین تی کلام مره زیندگی فده.
 ۱۰۸ خُداوندا، می دعای شکرگذاریِ قُبیل بُکون،
 و تی قانونانَ مَرّه باموج!
 ۱۰۹ من همیشه می جانِ می دسِ تان درون دَرَم،
 اما تی شریعتِ جه یاد نبرم.
 ۱۱۰ شرورانِ می واسی دام بنائید،
 اما من تی حُکمان جا دورِ نبوستم.
 ۱۱۱ تی حُکمان تا ابد می ارثیه ایسه،
 چونکی اوشان می دیل خوشیه!
 ۱۱۲ می دیلِ تی حُکمان بجا آوردنِ سمت فاکشم،
 تا به ابد و تا به آخر.

س

۱۱۳ جه مردمانی کی پَلت ورگ مانیدی خفت دارم،
 اما تی شریعتِ دوست دارم.
 ۱۱۴ تو می پناگا و می سپر ایسی،
 به تی کلام امید دوستم.
 ۱۱۵ ای بدکارانِ می جا دورِ بید،
 تا می خُدا فرمانانِ بَدَرَم!
 ۱۱۶ عین تی واده مره به پا بَدَر،
 وائلانِ می امید میان شرمنده بَبَم!
 ۱۱۷ مره قوتِ قَدن تا امنیت میان بَبَم،
 و تی حُکمانِ دائمِ می چومانِ جلو بَدَرَم.
 ۱۱۸ تو اوشانیِ کی تی حکمانِ جا آویرا بیدیِ خوار ایشماری؛
 چونکی اوشانِ فریبکاری، هَچینه.
 ۱۱۹ تو تمانِ زمینِ شرورانِ فسفاله مانستن فیشانی،

جہ آرو تی حُکمانَ دوست دارم.
۱۲۰ تی ترس جا می جان پَرَکہ؛
تی داوری ثانی جا هراس دَرَم.

ع

۱۲۱ اونچی کی عادلانه ی و اونچی کی درستہ عمل بکودئم؛
مَرَه ظالمانِ دَس نسیار.
۱۲۲ تی ا خدمتکار اطمینان فدن کی اون یاری دیئی،
واٹلان اوشان کی مَنَم مَنَم دَریدی مره ظلم بکونید.
۱۲۳ می چومان تی نجات واسی حسرت کشه،
تی عیدالتِ واده ، انجام بوستن ره!
۱۲۴ تی خدمتکار مرا مطابق تی مُحبت رفتار بکون،
و تی دستوراتِ مَرَه باموج!
۱۲۵ من تی خدمتکارم،
مَرَه فهم ببخش تا تی حُکمانَ بفهمم!
۱۲۶ ا وقت فارسه کی، خُداوند عمل بکونه،
چونکی تی شریعت، پا جیر بنه ببوسته دره.
۱۲۷ جہ آرو، تی دستوراتِ دوست دَرَم،
ویشتر جہ طلا، ویشتر جہ طلای ناب.
۱۲۸ جہ آرو، تمانِ تی حُکمانَ دُرست دَانم،
و جہ هر نادرستِ راه خَفَت دارم!

پ

۱۲۹ تی حُکمانَ عجایبِ،
جہ آرو، می جان اوشانِ دَرَه.
۱۳۰ تی کلام واشکافتن، روشنایی قَدَه،
و ساده آدمانِ فهم دئه.
۱۳۱ می دهنَ وارَ کونم و له له زَم،
چونکی موشتاقِ تی فرمانانم!
۱۳۲ می سمت واگرد و مَرَه لوظف بکون،
هطو اوشانی کی تی نامِ دوست دَریدی لوظف کونی.

۱۳۳ می قدامانَ مُطابقِ تی واده قائم بدار و
 وائلان، هی بَدی مره حریف ببه.
 ۱۳۴ مَرَه آدمانِ ظلم جا رهایی بدن،
 تا تی حکمانَ بجا باورم.
 ۱۳۵ تی رویِ تی خیدمتکارَ فتاوان،
 و تی دستوراتِ مَرَه باموج!
 ۱۳۶ آرسو، می چومان جا روبرانِ مانستن جاریه،
 چونکی مردوم تی شریعتِ بجا ناوریدی.

ص

۱۳۷ خُداوندا، تو عادلِ
 و تی قانونانِ دُرسته!
 ۱۳۸ حُکمانی کی تو برقرار بکوده ای،
 جه تی عدل و تی وفاداریه.
 ۱۳۹ می غیرت مَرَه سوجانِه،
 چونکی می دُشمندانِ تی کلامِ جه یاد بریدی.
 ۱۴۰ تی واده حیسانی مَحک بزه ببوسته،
 و تی خدمتکارِ اونِ دوست دَره.
 ۱۴۱ هرچن من پست و خوارم،
 اما تی حُکمانَ جه یاد نبردم.
 ۱۴۲ تی عدالت، عدالتی ایسه جاودانه
 و تی شریعتِ حقّ.
 ۱۴۳ سختی و پریشانی میانِ آویر بوستم،
 اما تی فرمانانِ جا کیف کونم.
 ۱۴۴ تی حُکمانِ تا به ابد عیدالتِ؛
 مَرَه فهم فدن تا زنده بمانم!

ق

۱۴۵ تمانِ دیلِ مرا داد زَنم؛ خُداوندا می جوابِ فدن،
 و من تی دستوراتِ بجا آورم.
 ۱۴۶ تره دوخوانم، مَرَه نجاتِ بدن!

۱۴۷ کی من، تی حُکمانَ بجا باورم.
 ۱۴۷ صوب دَم، پیش دَگفم و کمکِ واسی داد رَنم
 به تی کلام امید دَوستم.
 ۱۴۸ تمان شب می چومان، سر به سر نیه،
 تا تی واده ی فیکر بوکوئم.
 ۱۴۹ مُطابق تی محبت می صدایِ بیشتاوا!
 عین تی عیدالت، خداوندا، مَره زنده بدار!
 ۱۵۰ اوشانی کی پلیدِ نقشه ئان آمره، مره اذیت کونیدی، فارسئن درید،
 آشان تی شریعتِ جا خیلی دورید!
 ۱۵۱ ولی تو نزدیک ایسای، ای خُداوند؛
 و تمان تی فرمانان حَق.
 ۱۵۲ خیلی زماَتِ کی تی حُکمانَ بفهمسته دَرم
 کی اوشانَ تا ابد بنا بکودی.

ر

۱۵۳ می مُصیبتَ فاندَر و مَره رهایی بدن،
 چونکی تی شریعت جه یاد نبرم.
 ۱۵۴ می حَقّ جا دفاع بکون و مَره رهایی بدن!
 عین تی واده مره زنده بدار!
 ۱۵۵ نجات شرورانِ جا دوره،
 چونکی تی دستوراتِ دُمبال نیئید.
 ۱۵۶ ای خُداوند تی رحمت خیلی زیاده؛
 مَره عین تی قانونان زنده بدار!
 ۱۵۷ می دُشمندان و اوشانی کی مره اذیت کونیدی زیادید،
 اما تی حُکمانِ جا، رو وانگردانم.
 ۱۵۸ خیانتکارانِ دینم و مره چندش گیره،
 چونکی تی کلامَ بجا ناورید.
 ۱۵۹ بیدین، کی تی حُکمانَ چنقد دوست دارم،
 عین تی محبت، مَره زنده بدر!
 ۱۶۰ تمان تی کلام حئیقت،

و تمان تي عادلانه قانونان، تا ابد مانه.

ش

۱۶۱ حاکمان هچين مَره آزار دئيدي،
اما مي ديل تي گبان جا ترسانِ.
۱۶۲ من تي كلام درون ذوق کونم
اوني مانستن کي گنج پيدا بکوده بيه!
۱۶۳ دوروغ جا حَفَت دَرَم و مره چندش گيره،
اما تي شريعت دوست دَرَم.
۱۶۴ هفت بار روج ميان تره ستايش کونم،
تي عادلانه قانونانِ واسي.
۱۶۵ اوشاني کي تي شريعت دوست دَريدي خيلي آرامش دريد،
و هيچي نتانه اوشان تاش ده.
۱۶۶ خُداوندا، تي نجاتِ واسي اميد دَرَم،
وتي فرمانانِ بجا آورم.
۱۶۷ مي جان تي حُکمانِ دره،
و اوشانِ خيلي دوست دَرَم.
۱۶۸ تي گبان و تي حُکمانِ بجا آورم،
چونکي تمانِ مي رانان، تي چوم جُلوي.

ت

۱۶۹ خُداوندا، مي اُخان تي حضور فارسه؛
مطابق تي كلام مره فهم فدن.
۱۷۰ مي منتِ اُخان، تي حضور فارسه؛
مطابق تي كلام، مَره نجات بدن!
۱۷۱ تي ستايش مي لبانِ جا فيوه،
چونکي تي دستوراتِ مره آموجاني!
۱۷۲ مي زوان تي كلامِ آوازِ خوائِ خواندن،
چونکي تي فرمانانِ همتانِ حق!
۱۷۳ وائال تي دس مي ياري ره حاضير بيه،
چونکي تي حُکمانِ انتخاب بکوده نم.

۱۷۴ خُداوندا تي نجاتِ واسي حسرتِ كِشم،
 من تي شريعتِ جا كيفِ كونم!
 ۱۷۵ وائال مي جانِ زنده بمانه و تره ستايش بگونه
 وائال تي قانونان مره ياري بده.
 ۱۷۶ اوپر بوسته گوسفند مانستن، گمراه بيوستم؛
 تي خدمتگارِ فاموج،
 چونكي تي دستوراتِ جه ياد نبرم!

۱۲۱

مي ياري خُداوندِ جايِ

اورشليمِ زيارتِ سرود

۱ اظمي سرِ راستا كونم و مي چومان، كوئانَ دوجم؛
 مي ياري جه كوياِ فارسه؟
 ۲ مي ياري خُداوندِ جا فارسه
 كي زمين و آسمانِ چاكود.

۳ بيدين، اون وائالانه كي تي لنگِ تاش بخوره؛
 اون كي تي جا حفاظتِ كونه، خو چومِ سر به سر ننه!
 ۴ بيدين، اون كي بني اسرائيلِ محافظِ
 نه خو چومِ سر به سر خوائه نئن و نه خوائه خوفتن!

۵ خُداوند، تي محافظِ!

خُداوند، سايه مانستن تره بچسبسته تا تي جا محافظتِ بوكونه؛
 ۶ آفتاو روجِ درون تره آزارِ نخوائه فارسان،
 و نه مهتابِ شبِ ميانِي.

۷ خُداوند، تره جه هر بديِ حفاظتِ خوائه كودن؛
 اون تي جانِ محافظِ خوائه بوستن!
 ۸ خُداوند تي شئون و آمونَ حفاظتِ خوائه كودن،

اگر خُداوند خانہ ی بنا نُکونہ

سلیمانِ مزمور

۱ اگر خُداوند خانہ ی بنا نُکونہ،
ہچین زحمت کیشیدی اون بتّیان؛
اگر خُداوند شازی نیایہ،
ہچین اون ماموران ! پاستن رہ ایسیدی
۲ و ہچین کی زو ویریزید و تا دئر وقت بیدار مانیدی،
و سختی امرا نان خوریدی؛
چونکی خُداوند خوعزیزان خواب کونہ.

۳ پسران ، خُداوند طرف جا وارثید،
و زای زیدان درون پاداشی جہ خُداوندِ طرف.
۴ تیران مانستن شجاع مرداک دس درون،
اطوئید می زمات جوانی زاکان
۵ خوش بحال اونیکی خو
تیردان، اوشان جا پُر کونہ!
آجور کسانی ہرگس خجالت زدہ نخوائید بوستن،
او وخت کی دُشمند مرا دروازسر گب بزنید.
ہللوایہ!